ముత్యాల మనసు

ముత్యాలు తల్లివెంట తిరుగుతూ "అమ్మా! దీనిమీద ఎక్కుతానే" అంటూ కుర్చీ ఎక్కబోయాడు.

"అమ్మగారు చూస్తే తంతారు. దిగుదిగు" పిల్లవాడిని దించి తన పనిమీద అవతలికి వెళ్ళిపోయింది వెంకటి.

తల్లిని వెళ్ళనిచ్చి - ముత్యాలు తనకు సరిపోయినట్లుగా కనబడ్డ ఆ చిన్న కుర్చీమీద కూర్చుని - కాళ్లు నేలకు తాకేటట్లుగా ముందుకు జరిగి - చేతులు రెండూ కుర్చీ చేతులమీద పెట్టి తనను తాను చూసుకొని - తల ఇటూఅటూ తిప్పిచూసాడు. తన సంగతి ఎవరూ చూడలేదన్న ధైర్యముతో బాగా సర్దుకొని కుర్చీలో వెనుకకు జరిగి కూర్చున్నాడు. కాలిమీద కాలువేసుకొని విలాసముగా ఊపుతూ ఒక్కసారి తల పైకెత్తాడు. ముత్యాల కెదురుగా గోడదగ్గర ముత్యాలు కూర్చునటువంటి కుర్చీలో - వాడివంటి పిల్లవాడే కూర్చున్నట్లుగా కనబడ్డది. సరిగ్గావాడిచొక్కా ముత్యాలు వేసుకున్నదాని మాదిరిగానే ఉన్నది బుజముమీద చినుగూ అదీను.

ముందు భాగమంతా నల్లగా మాసిపోయి అట్టకట్టి ఉన్నది. వాడి ముఖము, తల, జుట్టు అంతా ముత్యాలులాగే ఉన్నాడు. ముత్యాలు తననూ వాడినీ పరకాయించి చూస్తూ, పోల్చుతూ తన దేహాన్ని తడిమిచూసుకుంటూ ఆశ్చర్యపడిపోతున్నాడు.

ముత్యాలుకు కలిగిన ఆశ్చర్యము కౌతూహలము క్రిందికి మారటానికి ఎంతోసేపు పట్టలేదు. కుర్చీమీదినుంచిలేచి, మెల్లగా అడుగులు వేస్తూ, ఆ పిల్లవాడి దగ్గరికి బయలుదేరాడు ముత్యాలు. ఇట్లా రెండు అడుగులు వేశాడో లేదో, ఎదుటి పిల్లవాడు ఈసంగతి గ్రహించినట్లే ఉన్నాడు - లేచి, ముత్యాలు కెదురుగా వస్తున్నాడు. ముత్యాలు ఒక్కసారి ఉలిక్కి పడ్డాడు. మనసు జంకుతున్నా, ధైర్యముచేసి ముందుకు అడుగులు వేశాడు ముత్యాలు. తీరా అక్కడికి చేరుకుంటుండగా వాడి ఆశ్చర్యము మరీ ఎక్కువైపోయింది. ఆ పిల్లవాడు మొదలు అంత ధైర్యముగా బయలుదేరాడుగాని, తీరా ముత్యాలు తన దగ్గరికి వచ్చేసరికి తళతళలాడుతున్న గోడకు అంటుకొని పోయాడు : అయినా అదలించి చూద్దామని ముత్యాలు చెయ్యి ఎత్తాడు. దానికి జవాబుగా వాడూ చెయ్యిఎత్తాడు. ముత్యాలు దించగానే వాడూ దించాడు. తాను నవ్వితే వాడూ నవ్వుతున్నాడని ముత్యాలుకు అక్కసుకలిగి చేత్తో పట్టుకోబోయినాడు. కాని వాడు అందలేదు.

ముత్యాలుకు చాలా ఆశ్చర్యము కలిగింది. ఆ గోడలో ఈ పిల్లవాడే కాదు. ఆ గదిలో ఉన్న మంచాలు, కుర్చీలు, బల్లలు ఉయ్యాల అన్నీ కనబడుతున్నాయి. బట్టలు మడత చేస్తూ అటు తిరిగి నిలబడిన తల్లి కాలి దగ్గర్నుంచి తలవరకూ కనబడుతున్నది! ముత్యాలు మనసు ఆశ్చర్యముతో ఆనందముతో గంతులు

వేసింది. వాడు పకపక నవ్వుతూ ఎడమ చేతివైపుగావెళ్లి అక్కడ చిన్నగోడకు ఉన్న జాలీగుండా కిందికి చూశాడు. పెద్దతోటా, ప్రహరీగోడ నానుకొని ఉన్న ఓ చిన్నగదీ కనబడ్డాయి. 'ఆ గదిలో కటిక చీకటి. సన్నటి నూనెదీపము గాలికి కదులుతూ ఉంటుంది. ఈ గది ఎంత బాగుందో ? నున్నటినేల, నేలమీద పరచిన రంగు రంగుల చాపలు, వాటిమీద నడుస్తుంటే ఇంకా నడవాలనిపించింది. ఆ మంచము ఎంత చక్కగా ఉన్నదో !'

హఠాత్తుగా ముత్యాలు ముఖము ముడుచుకొని పోయింది. తన తల్లి ఆ వెధవగదిలో చింకిచాపమీద బొంతగుడ్డ ఒకటి పడేసి పడుకోమని ఒక్కకేక పెట్టుంది. ఆ వాసనకొట్టున్న బొంతమీద కళ్ళనీళ్ళు కారుస్తూ కళ్ళుమూసుకొని పడుకోవాలి. నాయనకూడా పడుకోమని కేక పెట్తూనే ఉంటాడు.

ముత్యాలు మెల్లగా అక్కడినుంచి లేచి మంచము దగ్గరికి వెళ్ళి దానిమీద పరచిన దుప్పటిమీద చెయ్యివేసి తాకి చూశాడు. అది వాడి బొంతనూ చొక్కాను తాకినట్టుగా లేదు. వాడి తండ్రి వేసుకునే ఖాకీబట్టలు తాకినట్టుగా కూడా లేదు. చేతి కెంతో మెత్తగా తాకింది. వాడికెంతో బాగనిపించింది. మళ్ళీ మళ్ళీ తాకుదామనిపించుతున్నది. "అబ్బ ! ఏమిటీ....ఎంత మెత్తగా తాకుతున్నది?" అనుకుంటూ కనుబొమలు పైకెత్తాడు. వెంటనే వాడి కేమనిపించిందో. ఆ మంచమెక్కి రెండుకాళ్లూచాపి వెల్లకిలా పడుకొని, సంభ్రముకొద్దీ కళ్లు మెరస్తూండగా వాడిలో వాడే అనుకుంటున్నాడు "ఇంతబాగున్న మంచముమీద తనను పడుకో బెట్టకుండ ఆ వెధవ చింకిచాపమీద పడుకోబెట్టుతుందేం తనతల్లి? అంత చెడ్డదేమిటి ?"

ముత్యాలు బాగా ఆలోచించి నిశ్చయించుకున్నాడు. "ఏమయినాసరే—తానా మంచముమీద పడుకోవలసిందే! ఇక తానెప్పుడూ ఆ చింకిచాపమీద పడుకోడు. వాసన కొట్టుతున్న ఆ బొంతను చేత్తోఅయినా తాకడు."

'అరివెధవా! అమ్మగారుచూస్తే తంతారు. దుప్పటి నలిగి పోయింది. లే' అని వెంకటి గదమాయించి రెక్కపట్టి కిందికి లాగేవరకూ ముత్యాలుకు ఆ ఊహే పోలేదు. "నేను దానిమీదనే పడుకుంటాన"ని ముత్యాలు మళ్ళీ మంచము ఎక్కబోయాడు. వెంకటి చెయ్యిపట్టి ఇవతలికిలాగి "తప్పుతప్పు! నాయన పిలుస్తున్నాడు కిందికిపో" అని ఒక్కతోపు తోసింది. ముత్యాలు కెవ్వుమన్నాడు. వాడికి అక్కడినుంచి వెళ్ళాలనిలేదు. మళ్ళీ మంచము వైపుకు దారి తీశాడు.

అంతలో 'వెంకటీ' అన్న పిలుపు వినబడ్డది. వెంకటికి తొందర ఎక్కువైంది. ముత్యాలు తనమాట వినసందుకు కోపము వచ్చింది. యజమానురాలు చూస్తే ఇంకేమయినా ఉన్నదా? బాబును నిద్రపుచ్చే వేళకూడా అయింది. బాబు చికాకు చేసుకొని కేకలు వేస్తున్నాడు. వెంకటి కోపముతో అదుర్దాతో 'కిందికి పో వెధవా' అన్నది. తల్లి అంతగా ఎందుకు కోపము చేస్తున్నదో ముత్యాలు కర్థము కాక నిలబడిపోయాడు. యజమానురాలు మళ్లీపిలవటముతో వెంకటికి తొందర ఎక్కువై వాడి తల మీద దెబ్బవేసి అక్కడినుంచి వెళ్ళిపోయింది.

ముత్యాలు తలను తడిమిచూసుకుంటూ ఏడవటము మొదలుపెట్టాడు. అంతలో తండ్రి ఎటునుంచి వచ్చాడో మరో రెండు దెబ్బలు తగిలించి చెయ్యి పట్టుకొని ఈడ్చుకు వెళ్ళాడు.

ఆ మరునాటి ఉదయము ముత్యాలు నిద్రలేవగానే తల్లి ఎప్పటివలె కనబడలేదు. 'లేవరా ముత్తిగా!' అని తండ్రి గదమాయించాడు. ముత్యాలుకు ఏడుపు వచ్చింది. 'పెద్దమ్మగారి ఊరు నుంచి ఇక్కడికి వచ్చినప్పటినుంచీ అమ్మా, నాయన తననిట్లానే గదమాయిస్తున్నారు. ఆ చీకటిగది దాటి బయటికి రానివ్వరు. ఎంతసేపయినా అక్కడే కూచోవాలి. పెద్దమ్మగారి ఊళ్ళో చల్లగాలికి చెట్లకింద పిల్లలతో గోలీలాడుతుంటే ఎంతబాగుండేది!' అనిపించింది ముత్యాలుకు.

అంతలో తండ్రి మళ్ళీ తనదగ్గరికి రావటము ముత్యాలు కంటబడ్డది. మెల్లగా లేచాడు. తండ్రి బలవంతముగా ఈడ్చుకొని పోయి ముఖము కడిగించి, ఒకగిన్నెలో పట్టెడన్నము కారపు ముద్దపడేసి ముందుపెట్టాడు. కళ్ళనీళ్ళతో తండ్రిమీద కోపము కొద్దీ ముత్యాలు ఒకముద్ద నోట్లో పెట్టుకోగానే దగ్గువచ్చింది. 'కుండలో నీళ్ళు ముంచుకొని తాగరా వెధవా!' అని కసిరాడు తండ్రి. భయముకొద్దీ ఆ నాలుగు మెతుకులూ తిని యిన్నినీళ్ళు తాగాడు ముత్యాలు.

'ఇక్కడేఉండు. కదలకు!' అంటూ తండ్రి ఖాకీచొక్కా వేసుకొని తోటవైపుకు వెళ్ళిపోయాడు. ముత్యాలు చేతిగోళ్ళు కొరుక్కుంటూ ఆ గడప మీద కూర్చున్నాడు.

మేడమీది వరండాలో తల్లి బాబును ఎత్తుకొని బిస్కట్లు తినిపిస్తూ బొమ్మలు చూపిస్తూ తిరుగుతున్నది. అది చూచి ముత్యాలు ఆత్రముతో 'అమ్మా అమ్మా' అని కేకపెట్టాడు. వెంకటి ఇటువైపు చూడనన్నాలేదు. బాబుచేతిలో ఉన్న బిస్కట్టుముక్క చూడగానే ముత్యాలుకు తానుతిన్న కారపు మెతుకులు జ్ఞాపకము

వచ్చాయి. 'అప్పుడు తల్లి దగ్గరఉంటే ఆ బిస్కట్టు యిచ్చేదేమో!' ముత్యాలు తల్లిదగ్గరికి వెళ్ళాలని బయలుదేరుతుండగా తండ్రి రానేవచ్చాడు. 'ఎక్కడికిరా వెళ్ళేది?' అని మళ్ళీ వెనక్కిలాగి గదిలోకి నెట్టాడు.

వారమురోజుల తరువాత ముత్యాలుకు జ్వరము తగిలింది. పిల్లవాడిని చూసిపొమ్మని వెంకటికి ముత్యాలుతండ్రి చెప్పిపంపాడు. క్రిమము తప్పకుండా అన్నిపనులూచేసి వెంకటి మధ్యాహ్నపువేళ ముత్యాలును చూడటానికి వచ్చింది. ముత్యాలు మేలుకొనే ఉన్నాడప్పుడు. తల్లిని చూడగానే 'నీవెంట వస్తాన'ని ఏడుపు సాగించాడు. 'వద్దురా నీవు రాకూడదు' అంటూ వెంకటి ఎంత చెప్పినా ముత్యాలు ఏడుపు మానలేదు. బాబుఏడుపు విని వెంకటి వెళ్ళిపోయింది. తండ్రి దగ్గర కూర్చొని కళ్ళుతుడిచి చాపమీద ముత్యాలును పడుకోబెట్టాడు. కళ్ళనీళ్ళతో ముత్యాలు మేడవైపు చూశాడు. బాబును ఎత్తుకొని తనతల్లి నిలబడ్డది. బిస్కట్టుతిని పిస్తూ ముద్దు పెట్టుకుంటున్నది.

ముత్యాలు మనసు భగభగ మన్నది. ఏడుపు పెద్దదిచేసి లేచికూర్చున్నాడు. తండ్రి మంచిమాటలతో ఎంతచెప్పినా వినలేదు. ఏడుపు మానలేదు. అతడికి విసుగుపుట్టి వీపుమీద అయిదువేళ్ళు అంటేటట్టుగా కొట్టాడు. ఆ జ్వరపు ఒంటిమీద అయిదువేళ్ళు వాతలు తేలాయి.

ఆరేళ్ళు నిండీనిండని ముత్యాలు మనసులో ఆ ఊరు వచ్చిననాటినుండి ఒక విషయము కెలకవేస్తూ వచ్చింది. 'పెద్దమ్మగారిఊళ్ళో ఉన్నప్పుడు తల్లి తనను ఎత్తుకొని తిరిగేది. దగ్గర పడుకోపెట్టుకొనేది. ఇక్కడికి వచ్చిన దగ్గరనుండీ తన నాటికటి

గదిలో పడేసి, వాళ్ళ బాబును ఎత్తుకుంటున్నది. తనను దగ్గరికైనా రానివ్వటములేదు. తనకా చింకిబొక్కా- తప్ప మరొకటి వెయ్యటము లేదు. బాబుకు మంచి మంచి బట్టలు వేస్తున్నది. ఆ బాబును ముద్దుకూడా పెట్టుకుంటున్నది. తనను నాయనా అమ్మా ఇద్దరు ఒకటే కొట్టటము మొదలు పెట్టారు. ఎందుకని ?

ముత్యాలుకు ముఖ్యముగా ఆ ఊరు నచ్చలేదు. తనతో కూడా ఆడుకొనే పిల్లలు ఇక్కడ లేరు. 'ము త్తిగా' అని ముద్దుగా పిలచేతల్లి 'వెధవా' అంటున్నది.

ముత్యాలుకు తనపెద్దమ్మగారి ఊరితోవ తెలియదు. కాని అక్కడినుంచి ఎనిమిదిరోజులు నడచిరావటము మాత్రము జ్ఞాపకమున్నది.

ముత్యాలు ఒంటిమీది జ్వరము జారలేదు. తండ్రి తోటపని చేసుకుంటూ ముత్యాలును చూస్తున్నాడు. వెంకటి బాబు నిద్రపోయినప్పుడు మాత్రమువచ్చి చూసిపోతున్నది - అదికూడా ముత్యాలు కన్నుమూసినప్పుడే. మెలకువగాఉంటే ముత్యాలు తల్లిని విడవడుగదా !

అప్పటికి ముత్యాలు తల్లినిచూసి నాలుగురోజులైంది. సాయంత్రపువేళ తండ్రి చెట్లకు నీళ్ళు పోస్తున్నాడు. ముత్యాలు మెల్లగా లేచాడు. మేడమీదికి ఒకసారి చూశాడు. తల్లి కనబడలేదు. తలుపులు బాగా తెరచిన గేటును చూడగానే ముత్యాలు అడుగు ముందుకుపడ్డది. జ్వరపు ఒంటితో ఒకవీథి - రెండవ వీథి - క్రమముగా దాటిపోతున్నాడు. జ్వరతీవ్రతచేత ముత్యాలు శరీరము తూలిపోవటము మొదలుపెట్టింది. మూడవ వీథిలోకి

రాగానే కళ్ళు చీకట్లుకమ్మినట్లయినది. కాళ్లు తడబడిపోయి, రోడ్డు పక్కగా ఉన్న తూములో జారిపడ్డాడు. మరో రెండు నిమిషాలకు సారాబట్టీలోనుంచి పొగలు గక్కుతున్న వేడినీళ్లు ఆ తూము గుండా ప్రవహించాయి.

చీకటిపడ్డ తరువాత వెంకటి అబ్బాయిగారిని ఎత్తుకొని ముద్దులాడుతూ ఉండగా ముత్యాలు కోసము తండ్రి వీధివీధి వెతకటము మొదలుపెట్టాడు.